

Zobák dokořán – 2.vydání

Ahoj vy Sojky - potvůrky. Čtete vánočně - novoroční a v pořadí druhé číslo našeho Zobáku. Tentokrát jsem si odpustila ty svoje vyjuchané úvodní věty, jelikož se mi kvůli tomu někdo smál - nebudu jmenovat, ale byl to Leo. Co vám mám na úvod říct... Že doufám, že jste všichni v klidu a užíváte si ještě vánoční pohodu a dárečky, že doufám, že si najdete čas na přečtení tohoto čísla a třeba se ještě před koncem roku zamyslíte, zabilancujete a že si při tom vzpomenete taky na Sojku. No, jinak je toto přece jenom můj sloupek, tak se vám vnutím s tím, co dělá šéfredaktorka - teda jako já, kdyby to někomu z vás nedocvaklo. Světe div se, ale má zase rýmu...Jde to s ní od desíti k pěti. Je ráda, že jsou prázdniny, těší se, až vás všechny uvidí a těší se, že jí napíšete. U toho pozastavím. Chtěla bych poděkovat moc vám všem, kteří jste napsali a poslali své příspěvky do Zobáku, takhle by to nějak mělo vypadat a doufám, že to bude čím dál tím lepší, ještě jednou díky. Prostě Zobák je tu o vás a pro vás a člověka to potěší, když vidí nějaký ten ohlas a chuť se podílet.

Co dál? Jsem ráda, že už je po shonu vánočním. Nevím jak vy, ale já už jsem upohádkovaná a přeslazená cukrovím a přejedená salátem a kaprem a tak vůbec. Chudý děti v Africe vědí prd co jsou to Vánoce, jsou rádi za skývu chleba a člověk se tady tak nestydatě přejídá a ještě si každý ráno stoupá na váhu s tím, že je ale strašně tlustej. Já se teda stydím. I když, jak jsem četla v novinách, tak moderní Vánoce pronikají i o západní Afriky, tak kdo ví. Třeba tam už taky funěj po pátým nášupu smaženého kapříka. Zřejmě vás svým úvodníkem dneska neomráčím, protože jsem tak přejedená, že mi to vůbec nemyslí, ale zase se utěšuju, že nejsem sama. Navíc si nic nepamatuju, asi stárnu, ale uklidnily mě noviny, kde se píše, že lidskou paměť ovlivňuje bloudivý nerv a že to tvrdí odborníci, tak když to říkají oni, tak to asi bude pravda a já mám v hlavě bloudivýho nerva. I když moje maminka mi pořád říká, že se chovám, jako bych měla nervy v kýblu, tak nevím, kde co vlastně mám. No nic. To by tak pro dnešek stačilo. Toliko k mému působivému úvodu.

Co vás ale v novém čísle čeká? Budeme zase vzpomínat, budeme se smát, pozvu vás na nějaký ty naše vypečený akcičky a tak vůbec, objeví se nové rubriky, ale toho jste si jistě už všimli, nejste přeci žádný trubky. A nejlepší bude, když se do toho hned pustíme, protože čas je drahý a krátký a moc letí.

Hurá tedy do toho a vše bude hotovo, já už jsem hotová teď a vy budete taky. Až s váma skončím.

A zde je novinka číslo jedna, takové okénko našeho předsedy. Bude se objevovat v každém čísle a bude vás hubovat a chválit a nabádat a tak nějak. Zde je.

Přátelé, kamarádi!

Promlouvám k vám z tohoto úvodníčku v Zobáku historicky vůbec poprvé a ať se vám to líbí nebo ne - v budoucích dvou letech, teda jestli mě nepřejede auto nebo mě nedej bože předčasně neodvoláte, pravidelně promlouvat i budu. No, co vám mám povídat, prosadit si to nebylo vůbec jednoduchý. Ani trochu. Ona ta naše šéfredaktorka to drží pevně v rukou (a že to dělá dobře!). Musel jsem tudíž sobě i svým budoucím následníkům tuto předsednickou výsadu nenápadným, ale zato permanentním diplomatickým tlakem takřkajíc vydupat. A povedlo se. Od teďka se tak v této rubrice Zobáku budeme spolu setkávat. Budu se upřímně snažit sdělovat vám své aktuální postřehy, nápady, plány a vize, svěřovat se se svými radostmi i starostmi, většími či menšími trápeními; zkrátka a dobře se dozvíte vše, co mi právě leží na srdci. A jakýpak okolky - začnu hnedle dnes. Máme tu konec roku, každý bilancuje minulé a plánuje budoucí, mimochodem i toto číslo

Zobáku je vánočně-novoroční. I já se nemohu nepřipojit. Rok 1998 byl z mého, doufám objektivního, pohledu pro nás, Sojku, více než úspěšný. Posuďte sami - čtyři velmi kvalitně uskutečněné "větší" projekty, nespočet našich účastí na vikendových, ať už přípravných či reprezentačně-oficiálních, akcích, uznání ze strany

ministerstev, médií či v neposlední řadě nově i česko-německého Fondu budoucnosti a prezidentské kanceláře, zvýšení počtu členské základny na dvojnásobek a tak bych mohl pokračovat dále a dále. Byly tu i nedostatky, chyby, nedorozumění a s tím související zbytečná nervová vypětí. To nezakrývám. Ale i právě z tohoto důvodu tu máme rok následující, aby bylo co zlepšovat. A ono je pořád co zlepšovat, to mi věřte. V hlavě už to mám pěkně poskládaný, i když trochu zmateně, to zase jo. Bezpečně ale vím jedno - hlavně nesmíme usnout na vavřínech!, a to platí pro každého jednoho z nás. A tímto se pomalu ale jistě dostávám k výzvě na vás všechny. Pojďte do toho, zapojte se, nebuďte pasivní, lhostejní. Sojka bude potřebovat, a to nejen v roce 1999, pomocnou ruku opravdu ode všech. Opravdu každý si může najít ten svůj píseček, kde by mohl dát ruku k dílu. Většinou se budete o těchto sojčích výzvách, žádostech a prosbách o pomoc dozvídat právě ze Zobáku. Zkuste to, je to naše společná věc a náš společný zájem, tedy aspoň doufám, že to taky takhle berete. Ale dost už, kdo chce, ten chápe a kdo ne, s tím se dřív nebo později nejspíš rozloučíme...

Na závěr se připojím k zástupu osob přejících Sojce přáníčka do roku 1999. Tak já Ti tedy přeju, milá Soječko, do následujícího roku: příznivý a vlídný vítr ze strany důležitých míst, nějakou tu kačku na realizaci Tvých plánů a záměrů, hodný a spolehlivý německý kamarád, hodně a ještě více hodných, spolehlivých, veselých, šťastných, zdravých, nápomocných a taky nových Sojek, ale hlavně, hlavně Ti přeju co nejvíce takových chviliek v kruhu na stejný vlně naladěných lidí, který se třeba ještě nedávno vůbec neznali, ale teď je spojuje něco, co si ale ani trochu nepotřebujou vyjadřovat slovy, něco z čeho se jim tají dech a mrazí je v zádech. Je to něco čemu já říkám duch. Duch Sojky. Mnozí vědí o čem mluvím a snad i chápu, že je to to nejdůležitější, proč do toho zas a znova jdeme a vůbec to nejdůležitější, co Sojka v novém roce ve víc než malém množství potřebuje.

Tak ať Ti to, má milá, vyjde!

Zatím se mějte.

Váš Leo Poldík Černý

Informace za tepla pro všechny zvědavce...Tak zvědavci vezte novinky tyto. Před týdnem se konalo první zasedání nově zvolené rady a to u mě na chatě. Oslavili jsme tam s předstihem jak Vánoce, tak Nový rok, ale hlavně jsme mysleli na vás a přemýšleli a vymýšleli a radili se a radili...Asi nemá moc cenu psát o čem, protože si to dovedete představit. Alespoň vy, kteří jste absolvovali členské shromáždění. Jak sehnat peníze, kdo se má o co starat, co se bude dít, kdy se to bude dít. Zkrátka byl to víkend plný nápadů a plánů a dobré nálady. Za tepla vám všem posílám novoročenku, která je dílem Vítovým a Zorčiným, která je povedená, podepsaná vlastní rukou našeho předsedy a která putuje nejen k vám, ale i na různá důležitá místa, aby se na nás hned tak nezapomínalo. Pro ty z vás, kdo máte přístup na Internet je tu zprávička, že někdy začátkem roku, by se měly inovovat naše stránky, tak nakoukněte. Dále pro všechny chronické neplatíče. To už není zpráva za tepla, ale spíš za pěkného vedra, protože tohle je naprosto poslední echo od Sojky. Ti z vás, kdo nezaplátili členské příspěvky na příští rok, ti už od nás nedostanou ani "ň". Je mi to líto, ale jak říká Poldík, přes tohle nejede vlak. Takže to ještě můžete změnit a vyplnit složenku na adresu Sojky a **zaplatit tu stokorunu**. S vámi co jdete vědomě z kola ven se s lítostí loučím...

Co vám dneska nabídnu? Nebojte se, že by nic na skladě nebylo... Tak za prvé, už možná máte v ruce pozvánku od Lea, jestli ne, tak se to dozvíte prvně ode mě. A co? No přece, že se koná 8. ledna v Třebíč ples Sojky! reprezentační ples a tentokrát opravdu jen Sojky, jestli si pamatujete, tak loni i předloni to byl zároveň ples TFS - neboli Třebíčského filmového studia. Tak letos už ne, letos už je to pouze sojčí ples.

Tímto zvu vaše pány rodiče a vás, kterým je šestnáct a více. Sponzorské dary do tomboly vítány. Jinak myslím, že není třeba psát více, jen snad tolik, že "sojky" mají zvýhodněné vstupné a že to bude určitě stát za to. Předem ale podotýkám, že se nebude konat žádný "sponzorink" dopravy či ubytování. Pokud pojedete, tak tedy za své penízky. Jinak jak už jsem předeslala by mělo následovat upřesnění od Lea. Tak s plesem končím. Á, je tu Bohdalov. Každý z vás má přiložený leták a přihlášku, takže vyplňujte a posílejte, já vím, že je to poměrně za dlouho, ale to není na škodu, nalákejte kamarády, prostě dělejte tak trochu reklamu! Ti z vás, kdo se loni zúčastnili snad nepotřebují ujištění, že to bude dobrý a vy co jste loni chyběli snad také ne. Už nás nějaký ten pátek znáte, tak si jistě dovedete představit, jak to asi bude vypadat. Jak říkám, přihlášku okopírovat, dát kamarádům, sami jí vyplnit a poslat na adresu Sojky, tak chronicky známou **Foltýnovu 19, Brno, 635 00**. Nezapomeňte, že to je dvacet Čechů na dvacet Němců, takže počet míst je omezen. Tak si raději pospěšte a to sice přímo tak, že do **poloviny února** ať to máme na stole.

Na divoko, divoce a bez servítků jsem vyhlásila anketu, po telefonu a "hubně", co byste asi tak Sojce do Nového roku přáli...Občas to bylo opravdu vtipný. Otiskuji necenzurovaný výběr, prostě co vám z pusy vypadlo, to tady taky najdete. Děkuji všem, co spolupracovali, odpověděli popřípadě donutili pár ostatních odpovědět. Vy co jste se neúčastnili nezoufejte, Sojka bude moc ráda, když od vás obdrží nějaké to přáníčko i se zpožděním. (A mě a Zobáku byste taky mohli popřát...he,he.) No, ale teď už ta zmiňovaná anketa.

CO BYCH POPŘÁL SOJCE DO NOVÉHO ROKU ?

Když jsem dostal poprvé tuto otázku, bez váhání mne napadlo, že hodně peněz. Bez nich nemá žádný projekt šanci na přežití, úměrně jejich množství roste zájem ze strany médií, který zase znamená více peněz a tak pořád dokola. Později mi ale došlo, že v tom síla Sojky nespočívá. Její kapitál je v lidech. Pokud jsem měl možnost poznat dění v Sojce, je to parta lidí zapálených pro věc, kteří se dokážou starat nejen sami o sebe, ale jsou ochotni udělat něco i pro ty druhé. To by se sice mohlo zdát jako naprosto podružná záležitost, ale tak to není. Ve svém důsledku je to síla, která dokáže pohnout světem o kousek dál, proto přeji Sojce více takových lidí, snad ne dokonalých, ale ochotných nerezignovat a udělat něco navíc.

Mara

...na kterých mi záleží a které mám rád

upřímně přeji

a v Novém roce buďte stále takoví jací jste

(nebo ještě lepší).

Dava (Dava to poslal takhle, dalo mi práci vyluštit i podpis, natož celé přání, takže jestli má někdo chuť, tak můžete luštit a poslat mi plné znění - příště ho uveřejníme.)

- *Nase mila Sojko,*

preji Ti do noveho roku spoustu krasnych barevnych pericek a hodne vajicek a z nich hodne novych hodnych mladatek a at se Tvoje starsi mladatka maji porad radi a dobre se o Tebe staraji, abys byla SOJKA jak ma byt.

Dalba (Je to stažený z Internetu, proto ta chybějící diakritika...)

"Ať si do roka a do dne Sojka v novém domě sedne."

Zuzana

Samozřejmě aby vydržela nejméně ještě ten další rok létat (ale bacha na myslivce, je to svině), aby navázala co nejvíce nových kontaktů v zahraničí. Přeju úspěch v celosvětovém měřítku. Aby nabrala taky dostatek malých sojčat. Abych nezapomněl na náš lakomý stát, přeju taky bohaté příspěvky od něj...No, to by snad stačilo, ne?

Míša Janoš

Sojce přeju hodně aktivních sojčat, velký křídla - to aby byla všude - a velký zobák - to aby jí bylo všude slyšet.

Libor Novák

Drahá Sojko, já ti přeju hlavně, abys v novém roce nedolítala a abys měla spoustu nových členů a spoustu bezvadnejch akcí (už se těším na Bohdalov a Gaisthal 99). Jinak taky dost prachů od ministerstev na progresivní rozvoj. To snad stačí, ne?

Šogi

Ich wünsche Sojka und SdJ viele kleine SdJ - Sojklinge!!!

Nicky

Úplně ten nejlepší let, kterej existuje... (nějak si to potom uprav...)

Zorka

LIVE PŘÁNÍ - TELEFONICKÉ DOTAZOVÁNÍ:

Otázka: "Co bys přála/ přál Sojce do nového roku 1999?"

- **Monika Ženišková:** "Copak potřebuješ? Proboha? Ježišmarjá. Z fleku?" Po 30 minutách: "Do nových 365 dnů vám / nám přeju hodně dobrý nálady, hodně spánku, hodně trpělivosti, málo učení a problémů. Mějte otevřené oči, ať o něco nepřijdete. Pusinku na líčka posílá Móňa."
- **Honza Pavlíček:** " Ať že jí přeju všechno, no ať nabere hodně členů, ať se rozvíjí dál a dál a tyhle kecy. Ať se všechny Sojky mají dobře. Tak tam něco dodej a oprav."
- **Pavel Stuchlík:** " Přeju Sojce všechno nejlepší a hlavně hodně trusu!"
- **Petr Chmelenský:** " Sojce žádný zmar, přeju štěstí, zdar!"

Divíte se, divíte? Kam že se to poděl Humor ala Sojka? Neztratil se, jen jsem předala žezlo Šogimu, protože ruku na srdce. On je mladý, perspektivní, hlavu plnou nápadů, vtipnej je, tak co. Já než ze sebe vypočítám něco vtipného...Zkrátka je to teď na něm, to však neznamena, že by se po vás nechtěli příspěvky...Já myslím, že i on velice rád uvítá každou vaší věcíčku, protože ať je to okénko humorné, tak vymyšlet ho, není žádná sranda. Tímto jsem tedy Ondrovi předala rubriku, dále už se vám z těchto končin bude hlásit on. Na úvod, vám posílá svoji povídku - tady je:

Moje první taneční

Není tomu tak dávno, co mě má milující matka přinutila ke skoku do společenského života. Ano, jak mnozí jistě tušíte, zapsala mě do tanečních kursů v našem městě. Společnost, která se schází při tanečních, sice není tak nejhorší (některá děvčata dokonce splňují limity i nás, labužníků), ale skutečnost, že do kursů musíte chodit přijatelně oblečení (asi jako na pohřeb) je sama o sobě velmi odrazující. Proto i já, protřelý světák, který se rád schází se svými vrstevníky, jsem zaplakal. A ne jednou. Ve skutečnosti jsem probulel celý týden prázdnin. Ale ani to nepomohlo obměkčit mé rodiče. "Do tanečních půjdeš a basta fidli!" prohlásil dokonce můj, jinak ke všemu netečný otec. Takže jsme se poslední den prázdnin vypravili na hon za oblekem. Já osobně bych bral první oblek na skladě, ale moje matka, jakmile objevila na obleku kaz, musela okamžitě změnit prodejnu se slovy: "No to je ale drzost! Nabízet nám takové otrhané sako!" Nakonec vybrala (já jsem nesměl ani špitnout) oblek barvy neuvěřitelné. V takové podivnosti jsem viděl snad jen kdysi dávno místního homelesáka (pro neznalé člověk, živící se žebrotou a drobnými krádežemi, který nemá, kam by hlavu složil) Maxmiliána Smrdutého. A to se ještě skrýval, aby ho v tom hábitu nemohl spatřit nějaký posměváček (kterých bylo i tak málo, protože Smrdutcovi psi měli velmi ostré zuby). Proto jsem také vypadal, jako bych Smrdutcovi z oka vypadl. V onen den, kdy byla na programu první hodina kursu, jsem porušil tradici koupat se jen v době, kdy i mouchy smradem odumírají a zjistil jsem, že v našem bytě existuje i místnůstka zvaná koupelna. Po pěti minutách jsem na svůj vkus dobře umyt vylezl a počal jsem se strojit do společenského oděvu. Jen chvilku jsem váhal nad tím, co je sako a co jsou kalhoty a pět minut před začátkem kursu (od domu autem asi čtvrt hodiny) jsem se vznešeně napařoval před vyleštěnou pokličkou (zrcadla jsme sundali, protože se bratr bál svého podivného odrazu). Jelikož auto bylo v servisu, byl jsem přinucen použít MHD. Děkuji tímto milému řidiči, že brzdil až za tou louží, u které jsem postával. Dále mu děkuji za to, že mě nechtěl vpustit do autobusu se slovy: "Odprejskni humusáku!" Nasadil jsem tedy poklus, abych taneční stihl. Po slabé hodině jsem dorazil. Vyhazovači se na mně dobře pocvičili, takže jsem musel použít okénko od WC. Když jsem dorazil na parket, uslyšel jsem jen mistra, kterak říká: "Tímto vám děkuji za pozornost, sejdeme se tady zase za týden ve stejném čase. Dobrou noc."

Šogi

Tak se vám maestro uvedl, ale tím, že sem někoho zlanánila to nekončí. Znovu říkám i vy ostatní pište a vymýšlejte a tak podobně, hlavně se nebojte něco uveřejnit.

A tradičně nejdelší rubrika o tom, co s již proběhlo. Je toho čím dál víc, tak já nebudu zdržovat a hupnem na to. První věčička je trochu staršího data, už se o ní i psalo, ale byla jsem to zase já, kdo o ní referoval, tak si už taky můžete myslet, že vám kecám a všechno vychvaluju do nebe. Jedná se o členské shromáždění, aneb Sojklamu 98 a je to příspěvek Katky Benkové, která mi ho poslala pár dní po skončení tohoto víkendu s moc milým průvodním dopisem. To je přesně ta oceňovaná a vítaná iniciativa. Posuďte sami, že jsem vám tenkrát nelhala.

Členské shromáždění SOJKY 98

Pátek: V Třebíči jsme o půl třetí nasedli do vlaku a uháněli si to maximální rychlostí 30 km/hod do Brna. Tam jsme konečně dorazili kolem čtvrté hodiny, utrmácení nejen z cesty, ale i ze školy, protože někteří z nás do školy prostě museli. Byli jsme tak dobrý, že jsme našli dokonce i tramvaj - promiňte šalinu -, která byla viditelně označena obrovskou jedničkou, takže jsme ji viděli i my krátkozrací a tak všímaví, že jsme vystoupili na správné zastávce. Asi po půl hodinové cestě, na které nám jako dopravní prostředek sloužili vlastní nohy, jsme dorazili do už dlouho očekávaného penzionu Marie, kde nás s rozesmátou tváří a s láskou v očích i v srdci přivítali Dava, Lukáš a Leo. Nejen oni si oddechli, že jsme šťastně a bez újmy na zdraví dorazili na předem domluvené místo. Za odměnu nám byl přidělen pokoj se vše vypovídajícím názvem Hovězí polívka.

Aspoň jsme se dozvěděli, co si o nás dotyční myslí. Postupně přijížděli další odvážlivci, kteří se rozhodli strávit víkend se Sojkou. A tak jsme debatili a kecali, ukazovali si fotky a tak to šlo dlouho do noci...

Sobota: Z krásného snu mě probudilo kokrhání a bučení Tomáše a Davy. Nejrada bych sice spala dál, ale kdo by se na ty dva dovedl zlobit. Před námi byl docela náročný den. Hned od rána jsme začali schůzovat a střídavě mluvit a mlčet a hlasovat a...Však to každý zná. Odpoledne jsme, aby se nám provětraly mozečky, vyrazili do lesa. Vrátili jsme se o pár let zpátky a zahráli si pravou a nefalšovanou schovku. "Deset, dvacet, třicet, narodil se prcek..."se ozývalo lesem a pětadvacet párů nohou se rozběhlo do terénu. Pro někoho tahle hra skončila dobře, pro někoho hůř. Jak taky jinak. A po návratu do penzionu/mimochodem malé a správné chajdy/ jsme začali hlasovat o tom, kdo bude rozhodovat o všech akcích v příštích dvou letech. Nabízeno bylo sedm míst v radě Sojky a přihlásilo se pouze a jenom sedm kandidátů. A tak se zcela překvapivě dostali do rady všichni. No, snad budou Sojku vést stejně skvěle jako dodnes a věřte nebo ne, máme v ní i zástupce mladší kategorie, neboli nás všech, vid' Lukáši ! Po večerní diskotéce a Sojklamách jsme se dozvěděli, kdo vyhrál v soutěžích, které jsme si tam stihli zahrát. Nejvíce sloganů z reklam si pamatoval Michal Punk Janoš, nejlepší povídku o vzniku Sojky napsali Hanka s Ivčou, zvláštní cenu za originální rýmy dostali Šogi a Michal (mimochodem kluci, bylo to super) a hlavní cenu za nejlepší Sojklamu dostali Zuzka, Zorka a Klára a jejich Sojkladec. Po několika dalších písničkách a po popřání hodně štěstí do manželství našemu Davidkovi, šli mladší šestnácti let spát a my o malinko starší jsme mohli zůstat. Ale protože se nic zajímavého nedělo, očička padala únavou a pusy se otvírali úplně samy, šli jsme se i my starší uložit do postýlek. A s přáním dobré noci se postupně ze všech pokojů ozývalo pravidelné a spokojené oddechování.

Neděle: Všichni byli vzhůru, lítali po chodbě a ptali se, kdy bude snídaně, jenže čas byl posunutý o hodinu zpátky a tak jsme měli více času sbalit si věci apod. Po vydatné snídani jsme na prostěradlo umělecky vytvořili vzkazy a připomínky a za odměnu jsme dostali bublifuk. Ani ta nejtvrďší klučičí dušička neodolala a foukala bubliny o sto šest. Na závěr památeční foto a adie domů. Loučení našťestí dopadlo dobře, aspoň v mém případě neukápla ani slzička. Což se docela divím, protože v Gaisthalu to bylo to bylo moře slz. Ale tam to bylo něco jiného. Někteří šťastně, někteří nešťastně zamilovaní věděli jen to, že svoje oblíbence uvidí až za několik měsíců.

Ted' jedu domů vlakem z Brna do Třebíče a vzpomínám, jak mi bylo s vámi všemi hezky. Díky všem zato, že byla taková atmosféra jaká byla a že nikdo nestál stranou od druhých. Kež by to tak bylo vždy a všude na světě.

Katka Benková

Copak tady máme dále? Je to příspěvek předsedův o něčem trochu vážnějším, méně zábavném, ale důležitém a poučném...Myslím, že netřeba uvádět, raději čtěte.

5. česko - německé symposium

Již popáté se v hraničním bavorském městečku Furth im Wald uskutečnilo v termínu 29. října až 1. listopadu 1998 česko - německé symposium, tentokrát pod hlavním mottem: "Budoucnost jsme my!" a za účasti zhruba 60 mladých lidí z obou zemí. I tentokrát se v hojném počtu zúčastnila delegace naší SOJKY (jmenovitě místopředseda Vít Černý, pokladník Dava Andrlé + jeho nastávající žena Barča, radní Jitka Chmelíková s přítelem Václavem, Mirka Čechová, čestný člen Milan "Mara" Marek a má předsednická maličkost) partnerské to organizace spolupořadatele akce, SdJ.

Letošní ročník se oproti předchozím ještě daleko více týkal mladých lidí, jejich názorů a problémů, tzn. mladí nejen jako posluchači a pozorovatelé, nýbrž aktivní spolutvůrci programu. Na celém symposiu tak byla drtivá většina všech referentů a účastníků pódiové diskuse stará či spíše mladá hluboko pod 30 let. Uvedená skutečnost, tak měla veskrze kladný vliv na uskutečnění a prohloubení hlavního záměru akce - seznamování a sbližování mladých z obou zemí formou objektivního poznávání společné i rozdílné minulosti a současnosti.

Program byl od začátku až do konce časově opravdu nabitý. Po čtvrtelním večerním slavnostním zahájení ze strany starosty města Furth dr.Macha a jiných důležitých pánů, jejichž jména vám stejně nic neřeknou, se všichni se zájmem zúčastnili bohatého a chuťově pestrého rautu zasazeného do výstavy nejruznějších publikací o česko - německé problematice v přízemí furthské radnice.

Páteční den byl naplněn činností pracovních skupin, tentokrát byly nabídnuty dvě - ta první pod názvem "Politika pro všechny" aneb jaké mají mladí lidé v obou státech možnosti realizovat se ve veřejném životě, ta druhá byla anketní, tj. její účastníci dělali průzkum veřejného mínění mezi obyvateli bavorského Furthu a českých Domažlic na téma: "Jak vidíte své sousedy?" Nutno říct, že veškeré sojčí osazenstvo si zvolilo variantu první, tzn. v uplakaném podzimu i poněkud sušší. Co vám mám povídat, mezi pětadvaceti účastníky naší "Arbeitsgruppe" jsme patřili opět a znova mezi neaktivnější a nejpřemýšlivější. Došly jsme také k poměrně zajímavým závěrům, které by vás však, jak vás znám, příliš nezajímali. Možná by vás však zajímalo, že jsme se velice spřátelili se šéfem naší skupiny, politologem Mgr. Miroslavem Marešem (pro nás Mirdou), kterého jsme mimo jiné zlanářili do Sojky. Výsledky druhé skupiny byly neméně zajímavé, případným zájemcům mohu nabídnout komplexně a obsírně zpracované závěry jejich činnosti. Pátek končil večerním více než příjemným pohlažením - koncertem písničkáře Jaroslava (už Jardy) Hutky. Mnohým z vás jistě napoví revoluční hity Náměšť nebo Stůj břízo zelená.

Na sobotním programu byla již tradičním bodem pódiová diskuse zajímavých lidí na dané téma, tentokrát: "Školní i mimoškolní zprostředkování společných česko - německých dějin mládeži". Tato trvala dobré tři hodiny, nesla se, myslím, v konstruktivním a přínosném duchu. Ale nevím, nemusíte mi věřit - jedním z řečníků totiž byla i moje maličkost. Večer jsme se všichni ve spolek zúčastnili jazzového koncertu místní kapely v místní hale s restaurací. Ono by se řeklo jazz, ale ti chlapíci uměli zdařile zahrát i starý dobrý pecky, třeba od Bítlsáků.

V neděli jsme všechno zhodnotili, dali na stůl nové nápady a podněty a po ránu se pomalu, ale jistě pakovali na vláček motoráček směr zaplavené Čechy a Morava. Na závěr asi zhodnocení, co? To se tak moc nedá popsat, ono to chce zažít. Aspoň v kostce - příjemní, mladí lidé, bezva atmosféra, podnětný a zajímavý témata, nabitý program...K tomu všemu útulný hotýlek a vynikající strava, to vše skoro zadarmo. No nekupte to! Přátelé, co vám mám povídat - zase jedna z vydařených akcí, hlavně vám, starším, vše doporučuji příští ročník, já tedy rozhodně chybět nebudu !

Poldík

Tak a pro dnešek to stále není všechno, ještě tady je něco taky ne tak veselého, nýbrž ryze pracovního a reprezentativního a stravitelnou formou vám o tom referuje naše Zuzanka.

CESTA DO BAD KISSINGENU A ZASE ZPĚT

Jeden z podzimních víkendů jsme uspořádali výlet za hranice všedních dnů. Jak můžete tušit, vyjeli jsem na návštěvu za sojčími německými přáteli, kteří v inkriminované době diskutovali, rokovali a hlavně - volili nového předsedu SdJ - Land Bayern. A nebylo to jen tak ledajaké shromáždění, protože z nejvyššího postu po mnoha letech odstupoval Vám všem známý Bertl. (No zkuste si jen představit, že se loučí Váš nejlepší vedoucí a předseda Leo, taky byste ucvrkávali a posmrkávali!) Takováhle vzácná příležitost jasně značí, že Sojka nesmí chybět. A kdo všechno se zúčastnil? Jasňačka, že Poldík, pak taky sbor místopředsedů - výkonná Madlenka a Vít'a (... můj počítač nezná slovo "Vít'a" a nabízí mi místo toho "víla"...), Pomík - Tomík coby člen rady, no a já, Zuzana, co jsem sice totálně bez funkce, ale vetřu se všude.

Celé shromáždění probíhalo v penzionu SdJ, kde zároveň s námi sdílela jednu střechu i příma parta bývalých členů - seniorů (průměrný věk dosahoval nebeských výšin), kteří o tomto víkendu vzpomínali na své bujně mládí. Občas docházelo ke komickým situacím, Vít'a se kupříkladu mylně domníval, že gong svolávající seniory k obědu je chroptící chlopečí jednoho ze zúčastněných. No ale každopádně nás tohle všechno přivedlo na myšlenku, jak asi dopadneme my... třeba nás jednou na shromáždění potlačíte na pojízdných křeslících jako proslulé zakladatele světového sdružení...

Táák a teď vám zhruba popíšu a načrtnu, jak to vlastně všechno v Německu funguje (už přesně vidím ty vaše otrávené kšichtíky, jestli jste sem teda nějakou náhodou vůbec dočetli, ale broučci, tohle byste vědět mohli!)

SdJ je organizace, která má spoustu členů po celém velkém Německu a z toho důvodu také existuje několik úrovní sdružení. Úplně nejvyšší je SdJ Bund (tj. celá spolková republika), pak následuje SdJ Land (to znamená jednotlivé spolkové země) a nejnižší stupeň je SdJ Bezirk. No a tento víkend se konalo shromáždění SdJ Land - Bayern. Vzhledem k počtu členů není možné na takovouhle sešlost pozvat úplně všechny a tak se v Bad Kissingenu objevili jen ti nejvyšší z nejvyšších. Tzn. Bertl, Susi, Nicki, Iris, Robert, Wuki, Simone, Andrea ... a pak taky spousta lidí, které neznáte ani vy ani já. Schůzovali a schůzovali, volili a volili a hádejte kdo vyhrál?!? Předsedkyní Sudeten Deutsche Jugend - Land Bayern se pro další období stala Nicki.

Celý víkend panovala výborná nálada. Napadl první letošní snůh a mohutně se slavil Bertlův odchod z funkce. Dostal spoustu dárků, např. Sojka mu věnovala Puzzle s motivem Pražského Hradu, plyšového krta a největší z našich 12ti sojčích kostýmů i s parádním nosem.

No prostě celé dva dny byly jako vždy super a nikomu z nás se nechtělo vrátit do starých kolejí, a tak jsme ještě vyslechli Tomíkovo doporučení a na zpáteční cestě navštívili novorožský hostinec zvaný Knihovna, kde podávají neskutečně dobrou masovou směs v bramboráku, která s Tomášem, věřte nebo ne, vždycky parádně zacvičí!

Zuzanka

A poslední věcička je zase od vás a to sice od Travolty, neboli Péti Špičana a jedná se o výletík, srazík po táboře s Němci ve Furth im Waldu. Sice jsem tam nebyla, ale prý to bylo tradičně super - posuďte sami...

Výlet do Furthu

V pátek 6.listopadu jsme já, Stuchla, Chmela a Klára podnikli cestu do městečka Furth im Wald. Ve vlaku jsme náhodou potkali Oldu, Richarda a Vítu. Všichni byli veselý, že jsme se shledali, ale také proto, že na chvíli opustili své rodné domovy. Po příjezdu do Furthu nás Tomáš a Gunter odvezli do ubytovny. Tam nám byli přiděleny pokoje a samozřejmě jsme se přivítali s ostatními. Měli jsme všichni hlad a tak jsme šli naplnit své vany. Po večeři jsme hráli společenské hry typu „Poblinkaný klokan“ atd. Až jsme se všichni nabažili těch přenádherných her, šli jsme do pokojů spát. Sobota začala ranní slavností (ta nám MOC chyběla). Naše vany již byly prázdné a všichni se hrnuli na snídani. Po snídani jsme měli pauzu a po pauze jsme vyrazili do města hrát známou hru Stadtrallye. Všichni účastníci (až na Chmelovo družstvo) se přesunuli do nejbližší kavárny na zmrzlinu. Já jsem samozřejmě protestoval, ale co se dalo dělat, když mě k tomu donutili. Nakonec jsme se šli podívat městského draka. Byl to nějaký bagr pokrytý látkou a ještě vším možným tak, že to vypadalo jako drak. Bylo to bezva. Všichni jsme byli zmrzlí a tak se šlo na ubytovnu. Večer jsme opět hráli společenské hry a po večeři byla taková mini - didžina. Bernie (chlapec z rezaté zkumavky, též zvaný jako velký blondýn) nás ze začátku učil tancovat polku. Všem nám to moc šlo. V neděli ráno jsme si zabalili své rukcaky, nasnídali se a kolem 9:30 jsme byli odvezeni na nádraží. Cesta vlakem ubíhala pomalu, ale jistě. Všichni (hlavně já) jsme se těšili do svých domovů a hlavně do **školy**. Všichni jsme dojeli dobře plni nových zážitků. Ti co tam nebyli - prohloupili.

Zdraví vás všechny **Petr T. Špičan**

No, a je tu zase konec. Já vím, chtělo by to nějakou koledu, dáreček, nebo tak něco, ale já doufám, že sám Zobák byl pro vás dárkem pod stromeček, byť trochu opožděným. Tak a ještě jsem vám nepopřála já, co ? Mimochodem děkuju Kristině Weiserové, která si jediná vzpomněla a popřála Zobáku o Nového roku. No a co vám a naší Sojce přeju já? Asi takový jedno moudro.

Miláčkové a miláčky. Nezapomeňte, že pouze to, co si přejeme se může splnit. Že to, co si nepřejeme, se splnit nemůže. (Prostě ne a basta fidli). A já vám přeju, co si přejete a hlavně, abyste si to přáli.

Vaše Madleska bez leska.

Adresa: Magdaléna Müllerová, Sartoriova 26, Praha 6, 169 00

Tel. 0603/570139, e-mail : madleska@post.cz